

Florence L. Barclay:

Rosentransen.

Autoriseret Oversættelse af N. P. Madsen.

(Fortsat.)

"Nu føler jeg det igen — det jeg fortalte Brand — aldrig har jeg følt det saa stærkt — undtagen en eneste Gang, da jeg var alene. O, Frøken Gray — sid stille, ganske stille uden at røre Dem. Men se Dem om i Værelset og sig mig, om De ikke ser nogen. Se hen mod Vinduet eller Døren — eller hen bag Kaminen. Jeg kan ikke tro, vi er alene. Jeg er vis paa, man narmer mig i min Blindhed. Og dog — man kan ikke narre mig. Hun er her til Stede — den Kvinde, jeg elsker. Det ser mine blinde Øjne. Hendes Øjne er sættet paa mig i Medlidenskab og Sorg. Hendes Kummer om min dybe Elendighed er saa stor, at den saa at sige høder sig om mig, saaledes som jeg havde drømt, hendes Kærlighed vilde gøre. — O, min Gud! Hun er saa nær — og det er saa frygteligt, fordi jeg ikke ønsker hende nær. Jeg vilde hellere, at der var tusind Mile imellem os. — Er det Fantasi? Eller er det virkeligt? Eller er jeg ved at blive forrykt? — Frøken Gray! De vilde aldrig kunne lyde for mig. De kunde aldrig lade Dem overtale til at narre mig paa dette Punkt. Se Dem omkring, jeg besværges Dem, og sig mig saa — er vi alene? For hvis ikke, hvem er sa a i Værelset foruden Dem og mig?"

Søster Rosemary havde siddet med Armene over Kors paa Bordet med Øinene hvilende paa Garths bøjede Hoved. I det han sagde, at han ønskede, hun var tusind Mile borte, begravde hun Ansigtet i sine Arme. Hun var ham saa nær, at hvis han igen havde raft Saanden ud, vilde han have rørt ved hendes Haar. Men Garth løstede ikke Hovedet og rakte ikke Haanden ud, og Søster Rosemary sad endnu med Ansigtet begravet i Armene.

Der var et Øjeblik ganske stille i Biblioteket, saa løstede Søster Rosemary Hovedet og sagde: "Der er ingen i Værelset, Hr. Dalmain, uden Dem — og mig."

XXVII.

De Øjne, Garth havde Tillid til.

"Saa De holder meget af at køre i Automobil, Frøken Gray?"

De havde første Gang været ude at køre en Tur og sad nu — ogsaa for første Gang — og drak The sammen i Biblioteket. Det var først Mandag Eftermiddag, men hendes Erfaringer i de Blindes Verden havde allerede givet hende mangen en ny Forrettighed. "Ja, det holder jeg meget af, Hr. Dalmain, særlig i saadant et dejligt Vejr."

"Har De før været i Huse, hvor de holdt Automobil?"

Søster Rosemary tøvede.

"Ja, jeg har været i saadanne Hjem, og jeg har ogsaa kørt i Dr. Brands Automobil. Han hentede mig en Gang paa Charing Cross Station."

"Ja, jeg forstaar," sagde Garth. "Meget venligt af ham. De var vel paa Vej til en Patient?"

Der gik et Smil hen over Søster Rosemarys Ansigt, saa hvarede hun alvorligt:

"Ja, jeg var paa Vej til en Patient. Jeg kørte hen til Dr. Brand for at modtage hans Instruktøner."

"Det maa være herligt at arbejde under saadan en Mand som Dr. Brand, og dog er jeg vis paa, at hvad De selv finder paa for at hjælpe en Patient ofte er meget bedre. Det var jo ikke Dr. Brand, der fik Dem til at gaa ind i de Blindes Land — var det vel? Nej, jeg tænkte det nok. Og hvor var det en forunderlig Ide. Jeg mærkede i Dag, da vi kørte sammen, at De havde været der. Han standfede ikke en eneste Gang eller kørte langsommere eller tudede, uden De straks fortalte mig, hvad Grunden var, hvem det var, der kom imod os, eller hvad der var i Vejen. Snart sagde De: "Nu kommer vi forbi et Læs Hø, og det vil blive vanskelig at komme uden om." Eller: "Der staar en rød Ko midt paa Vejen noget borte, men den slutter sig vel, naar han tuder." Naar han saa pludselig drejede til Siden eller standfede lidt eller tudede, saa kom det aldrig uventet. Ved De, det er ellers frygteligt at fare afsted og pludselig mærke, at man gør et Spring eller standfede lidt uden at have nogen Anelse om hvorfor. I Eftermiddag sad jeg saa tryk, fordi jeg bestandig i Forvejen vidste Væddet, ja lige saa godt, som da jeg selv kunde se."

"Jane pressede Haanden imod sit Hjerte. Hvor skulde der kun lidt til, syntes hun, for at gøre Lidet lysere for ham. Og hvor let vilde det være for hende at fjerne mangen en Trængsel paa hans Vej, hvis hun fik Met til at være hos ham altid." "Jeg skal fortælle Dem, Hr. Dalmain," sagde Søster Rosemary, "da jeg i Aftes kørte med Dr. Brand til Stationen, erfarede jeg noget af det, De der siger. Jeg har aldrig før været nervøs, naar jeg kørte i Automobil, men da sølte jeg, hvor forførdeligt det er at huse afsted uden at kunne se noget, uden at kunne bedømme Afstandene eller Hurtigheden og uden at vide, hvorfor man pludselig springer til Siden. Derfor, naar vi kører ud sammen, saa maa De give mig Lov til at være Deres Øjne." "Hvor er det venligt af Dem," sagde Garth taknemmeligt. "Sig mig, De saa da Dr. Brand, før han rejste?" "Nej, jeg saa ham slet ikke. Jeg fik kun et ventligt Gaaudtryk og et færligt Farvel, da vi skiltes. Og jeg sad i Automobil og hørte Toget bruse afsted." "Var det ikke strengt for Dem at lade ham komme og rejse igen uden at se ham?" "Søster Rosemary smilede. "Jo, det var strengt, men jeg ønskede netop at erføre ogsaa det." "Og hvor er det tomt bag efter, ikke sandt?"

"Jo — man kunde næsten ønske, at ens Ven ikke var kommet." "Al ja," fuffede Garth, og dog var der en Tone af Tilfredshed i dette Suf. Bevidstheden om, at den fælle, unge Pige havde beholdt Bindet paa endog saa under Afslæden med Dr. Brand, gjorde ham usigelig godt.

"Næste Gang jeg staar ved en Skillevej i de Blindes Land," fortsatte Garth, "saa vil jeg kunne sige: Her har en kær Ven staaet for min Skyld."

"Og saa Maaltiderne," sagde Søster Rosemary og lo. "Synes De ikke, at de kan være baade komiske og triste paa en Gang?"

"Jo," svarede Garth muntert, "jeg tænkte slet ikke paa, at De ogsaa havde erfaret det. Jeg har aldrig før kunnet forklare Dem, hvorfor jeg helst vilde spise alene. Men nu forstaar De selv noget af denne Jagt med Gaffelen, ikke sandt?"

"Jo," svarede Søster Rosemary, "og saa er det, man jager efter, næsten aldrig der, hvor man troede, det var. Hvis De vil tillade mig at spise sammen med Dem ved et lille Bord, saa skal De se, hvor let det gaar. Og senere, naar De begynder at modtage Besøg — maa jeg saa saa Lov at hjælpe Dem — hvis jeg er her endnu — saa skal ingen komme til at mærke noget paafaldende."

"Tak," sagde Garth, "det vil jeg være uuaadelig taknemmelig for. Jeg har saa lidt tænkt paa en Spøg, vi undertiden havde for paa Overdene, naar der var Selskab. Kender De den gamle Hertuginde af Mel-drum? I det mindste har De vel hørt hende omtalt. Ja, det er sandt, Dr. Brand kendte hende jo. — Hun kaldte ham en Gang ud til sin Papageje. Hun havde ikke omtalt Papagejen i Telefonen, og Dr. Brand, der troede, det var Hertugindens selv, der var sig, opgav et meget vigtigt Sygebesøg, han var faldet til, og tog straks afsted. Heldigvis opholdt hun sig i sit Palæ i Wien. Men hun vilde have gjort det samme, om hun havde været paa Overdene. Jeg kunde ønske, De kendte Overdene. Hertuginde giver tit nogle morsomme Selskaber, hvor Folk kan komme og gaa, som de behager, medens den kære gamle Hertuginde tripper ind og ud, jer til sine mærkelige Dyr og fugle og altid liver op, hvor hun kommer. Sidste Gang jeg var der, slap hun en fem-seks ægyptiske Springmus ud i Salen efter Middagen, nogle forførdelige morsomme, smaa Fyre, der kunde ligne bitte smaa Kænguruer. De hoppede rundt paa deres Bagben og gjorde Damerne rædsom forskrækkede ved at smutte ind under deres Skjoler, eller de fik en eller anden Tjener til at tage Vælden med Skaffen. Det sidste Dyr, hun har anskaffet sig, er en Lukan — eller Beberugl fra Sydamerika, med et Ræb som en Banaan og en Stemme som et gammelt Jaar, der er forsvundet. Men Tommy, den røde Papageje, er dog hendes Favorit, jeg maa for Resten sige, at den er kloge og ved mere, end man skalde tænke. — Naa, det var Spøgen, vi havde for. Det var ved Desferten. Vi lagde fem smaa Vindruer rundt om paa Tallerkenen, saa blev vi bundet for Øinene og sad og stak til Vindruerne med Gaffelen. Den, som først fik fat paa alle fem Druer, havde vundet. Hertuginde vilde aldrig selv spille med, men sad og påseede paa og skændte dygtigt, naar nogen figgede. Frøken Champion og jeg — hun er Hertugindens Niece, ved De maasse — spillede altid ærligt, og derfor var det ogsaa sjældent, vi vandt."

"Jeg kender godt det Spil," sagde Søster Rosemary. "Jeg tænkte paa det en Gang, medens jeg spiste, da jeg var i de Blindes Land."

"Og nu skal jeg fortælle Dem noget andet pinagtigt," sagde Garth. "Der er noget, jeg er saa bange for — det er Fruer i Maden. Lige siden jeg var en lille Dreng, har jeg altid haft en Rædsel for ufordvarende at komme til at spise en Flue. Da jeg var seks Aar, hørte jeg engang en Dame, som var i Besøg hos os, sige til min Moder: "Ved De, et Menneske skal nu sluge en Flue hvert Aar. Jeg har netop slugt min paa Bejen her hen." Denne skrækkelige Tanke, at man skalde sluge en Flue hvert Aar, optog mit barnlige Sind. Naar jeg tilfødseligvis kom til at sluge en, var jeg altid taknemmelig for, at det var ovre for det Aar. En anden Gang opbød jeg Resten af Ven og Binger i et Stykke Brød, jeg var ved at spise, og jeg sølte, det var en let Maade at komme over det paa, og saa var jeg jo fri hele Resten af Aaret, men jeg maatte dog løbe op og ned ad Tær-rasfen med knyttede Hænder, medens jeg spiste den. Jeg tror aldrig, jeg har sat mig til at spise paa en Restaurant uden at se efter, om der ikke var en Flue i Maden — ligesaa omhyggelig som den gamle Kone, der altid saa efter, om der ikke var en Lyb under Sengen, før hun klæbte sig af. Og siden jeg blev blind, er det næsten blevet mig en fiik Ide og bringer mig frygtelige Videlser. Jeg kan jo ikke sige til Simpson: "Er De vis paa, at der ikke er en Flue i Suppen?" Han vilde jo blot rømme sig og i alle Tilfælde svare: "Nej, Herre, ikke den mindste Flue, Herre."

Søster Rosemary satte hans Kop saaledes, at han let kunde naa den, idet hun lod Underkroppen let bære hans høje Haand. "Dad mig altid spise sammen med Dem," sagde hun kærligt, "og jeg skal love Dem, at De aldrig nogen Sinde skal risikere at komme til at sluge nogen Flue. Turde De ikke betro Dem til mine Øjne i den Sag?" Med et lykkeligt og taknemmeligt Smil svarede Garth: "Jo, jeg tør betro mig til Deres Øjne i alle Tilfælde. Siden vi taler om det, har jeg netop noget, som jeg gerne vil betro Dem, og som jeg ikke kan betro nogen anden. Er det lyst endnu en Times Tid, eller begynder det allerede at dæmre?"

Søster Rosemary kastede et Blik ud ad Vinduet og saa derefter paa sit Ur. Saa sagde hun: "Vi har drukket The tidligere end sædvanlig, fordi vi var sulne efter Sreturen. Kaffen er ikke fem endnu, og Solen gaar ned halv otte."

"Saa er Vælsigning god," sagde Garth. "Er De færdig med at drikke The? Solen skinner paa denne Tid ind ad det vestlige Vindue i Ateliet. De ved nok, hvor det ligger — oppe i øverste Etage. Det er sandt, De hentede jo engang Studiet af Lady Brand ned. De lagde sikkert Mærke til nogle Lærreder, der stod i Krogen. Nogle af dem er ubenyttede, andre indeholder Skitser og Studier og nogle enkelte færdige Malerier. Iblandt de sidste er der to, som jeg gerne vil have fat i og tilintetgøre. Forleden Dag lod jeg Simpson føre mig derop, og lod ham gaa igen. Jeg prøvede paa at finde dem ved at føle paa dem. Men jeg kunde ikke komme til Vished om, hvilke der var de rette, og snart stod jeg haabløs forvirret imellem alle disse Lærreder. Jeg vilde ikke bede Simpson om at hjælpe mig, fordi Villederne var — naa, jeg vil sige, hvis han fandt, at der var noget bag ved, saa vilde han have undret sig og smaktet om det, og jeg kan ikke lide at opvække Rysgærigheden hos en Tjener. Jeg kunde heller ikke have bedt Dr. Brand om det, fordi han vilde have kendt Portrætkerne. Hovedfiguren kender han godt. Da jeg maalede disse Villeder, drømte jeg ikke om, at nogen skulde se dem, undtagen jeg selv. Men det maa jo ske. Og De, min kære, trofaste Sekretær, er det eneste Menneske, til hvem jeg kan vende mig i denne Sag. Vil De gøre, hvad jeg beder Dem om, og vil De gøre det straks?"

Søster Rosemary svadte sin Stol tilbage og sagde: "Ja selvfølgelig, Hr. Dalmain, derfor er jeg her jo. Jeg vil gøre alt, hvad De beder mig om, og jeg vil gøre det, naar De ønsker det."

Garth tog en Nøgle op af sin Beskuffelse og lagde den paa Bordet. "Der er Nøglen til Ateliet. Jeg tænker, de Villeder, jeg ønsker, ligger i Hjørnet længst fra Døren bag ved en gul, japansk Skerm. De er store — fem Fod lange og tre en halv Fod brede. Hvis de er for tunge for Dem at bære, saa læg dem sammen med Villederne indad og ring paa Simpson. Men lad ham ikke være alene med dem."

Søster Rosemary tog Nøglen, rejste sig og gik hen og lukkede Indgangen op. "Spil lidt," sagde hun, "medens jeg gaar op i Ateliet. Og saa vilde jeg gerne spørge Dem om noget. De ved nok, hvor meget jeg interesseres mig for Deres Malerier. Er det Deres Mening, at jeg ikke maa se mere paa Villederne, end det er nødvendigt for at kunne overbevise mig om, at det er de rigtige, eller maa jeg, naar jeg har fundet dem, have Lov til at betragte dem nøjere i den gode Vælsigning deroppe? De kan have fuld Tillid til, at jeg vil gøre nøjagtigt, som De ønsker det."

Garth kunde ikke modstaa dette Ønske. Som alle Kunstnere glædede han sig til, at hans Bærker blev set og mulig beundret. "Ja, De maa gerne se paa dem, saa meget De vil," sagde han. "Det er mine bedste Malerier, slyngt jeg maalede dem fuldstændig efter Sukkellens. Det er — jeg mener, det var den Gang — en let Sag for mig. Og det er ikke paa nogen Maade fri Fantasi. Jeg maalede nøjagtigt, hvad jeg saa — hvad det kvindelige Ansigt og hendes Figur angaar. Og det er jo Hovedsagen paa et Billede. At det andet har jo ikke saa meget at sige."

Hun rejste sig og gik hen til Flygelet. Hans Fingre gled let hen over Tangenterne, idet han anlog Melodien til "Dit evige Vys". Søster Rosemary gik hen imod Døren, men standfede pludselig og spurgte: "Men hvorledes skal jeg egentlig kende dem?"

"Afforderne til "Dit evige Vys" sank ned til det svageste Piano, men Garths Stemme lød skarpt og klart, og ejendommeligt klangfuldt, som om det var et Recitativ til Musikken. "En Kvinde og en Mand — alene i en Hæve — men Angivelserne er kun ganske let skitserede. Hun er i Selskabsdragt — blød, sort med Slæb — og ægte Skjæplinger paa Brystet. Jeg har kaldt det: "Suffruen." "Og det andet Billede?" "Den samme Kvinde — den samme Scene, men uden Manden denne Gang. Ingen Rykte til at male Manden. Thi for hende er han altid der — fysisk eller ufsynlig. I sine Arme holder hun" — her døde Tonerne helt hen, og der var ganske stille i Værelset — et lille Varn. Jeg har kaldt det: "M o d e r e n."

I det samme bruste "Dit evige Vys" igennem Værelset ubefrøvelig behændt. "Hvad kan os skade, naar du er nær." Og Deres lukkede sig bag ved Søster Rosemary.

De hentede jo engang Studiet af Lady Brand ned. De lagde sikkert Mærke til nogle Lærreder, der stod i Krogen. Nogle af dem er ubenyttede, andre indeholder Skitser og Studier og nogle enkelte færdige Malerier. Iblandt de sidste er der to, som jeg gerne vil have fat i og tilintetgøre. Forleden Dag lod jeg Simpson føre mig derop, og lod ham gaa igen. Jeg prøvede paa at finde dem ved at føle paa dem. Men jeg kunde ikke komme til Vished om, hvilke der var de rette, og snart stod jeg haabløs forvirret imellem alle disse Lærreder. Jeg vilde ikke bede Simpson om at hjælpe mig, fordi Villederne var — naa, jeg vil sige, hvis han fandt, at der var noget bag ved, saa vilde han have undret sig og smaktet om det, og jeg kan ikke lide at opvække Rysgærigheden hos en Tjener. Jeg kunde heller ikke have bedt Dr. Brand om det, fordi han vilde have kendt Portrætkerne. Hovedfiguren kender han godt. Da jeg maalede disse Villeder, drømte jeg ikke om, at nogen skulde se dem, undtagen jeg selv. Men det maa jo ske. Og De, min kære, trofaste Sekretær, er det eneste Menneske, til hvem jeg kan vende mig i denne Sag. Vil De gøre, hvad jeg beder Dem om, og vil De gøre det straks?"

Søster Rosemary svadte sin Stol tilbage og sagde: "Ja selvfølgelig, Hr. Dalmain, derfor er jeg her jo. Jeg vil gøre alt, hvad De beder mig om, og jeg vil gøre det, naar De ønsker det."

Garth tog en Nøgle op af sin Beskuffelse og lagde den paa Bordet. "Der er Nøglen til Ateliet. Jeg tænker, de Villeder, jeg ønsker, ligger i Hjørnet længst fra Døren bag ved en gul, japansk Skerm. De er store — fem Fod lange og tre en halv Fod brede. Hvis de er for tunge for Dem at bære, saa læg dem sammen med Villederne indad og ring paa Simpson. Men lad ham ikke være alene med dem."

Søster Rosemary tog Nøglen, rejste sig og gik hen og lukkede Indgangen op. "Spil lidt," sagde hun, "medens jeg gaar op i Ateliet. Og saa vilde jeg gerne spørge Dem om noget. De ved nok, hvor meget jeg interesseres mig for Deres Malerier. Er det Deres Mening, at jeg ikke maa se mere paa Villederne, end det er nødvendigt for at kunne overbevise mig om, at det er de rigtige, eller maa jeg, naar jeg har fundet dem, have Lov til at betragte dem nøjere i den gode Vælsigning deroppe? De kan have fuld Tillid til, at jeg vil gøre nøjagtigt, som De ønsker det."

Garth kunde ikke modstaa dette Ønske. Som alle Kunstnere glædede han sig til, at hans Bærker blev set og mulig beundret. "Ja, De maa gerne se paa dem, saa meget De vil," sagde han. "Det er mine bedste Malerier, slyngt jeg maalede dem fuldstændig efter Sukkellens. Det er — jeg mener, det var den Gang — en let Sag for mig. Og det er ikke paa nogen Maade fri Fantasi. Jeg maalede nøjagtigt, hvad jeg saa — hvad det kvindelige Ansigt og hendes Figur angaar. Og det er jo Hovedsagen paa et Billede. At det andet har jo ikke saa meget at sige."

Hun rejste sig og gik hen til Flygelet. Hans Fingre gled let hen over Tangenterne, idet han anlog Melodien til "Dit evige Vys". Søster Rosemary gik hen imod Døren, men standfede pludselig og spurgte: "Men hvorledes skal jeg egentlig kende dem?"

"Afforderne til "Dit evige Vys" sank ned til det svageste Piano, men Garths Stemme lød skarpt og klart, og ejendommeligt klangfuldt, som om det var et Recitativ til Musikken. "En Kvinde og en Mand — alene i en Hæve — men Angivelserne er kun ganske let skitserede. Hun er i Selskabsdragt — blød, sort med Slæb — og ægte Skjæplinger paa Brystet. Jeg har kaldt det: "Suffruen." "Og det andet Billede?" "Den samme Kvinde — den samme Scene, men uden Manden denne Gang. Ingen Rykte til at male Manden. Thi for hende er han altid der — fysisk eller ufsynlig. I sine Arme holder hun" — her døde Tonerne helt hen, og der var ganske stille i Værelset — et lille Varn. Jeg har kaldt det: "M o d e r e n."

I det samme bruste "Dit evige Vys" igennem Værelset ubefrøvelig behændt. "Hvad kan os skade, naar du er nær." Og Deres lukkede sig bag ved Søster Rosemary.

XXVIII.

I Ateliet.

Jane steg op ad Trappen, traadte ind i Ateliet og lukkede Døren efter sig. Aftensoolen skinnede ind igennem et Vindue mod Vest, og dens Straaler forsyndede Garberne paa Silke-tærmene med de japanske Broderier, paa de ophængte Malerier og paa den gyldne, finefiske Drage med den mærkelige Hale og de frygtelige Klæder, der sad paa helt unaturlige Stæder.

Jane havde flere Gange været oppe i Garths Ateliet men kun et Øjeblik for at hente noget, som hun hurtig skulde bringe ned. Margary havde vel nok en Nøgle. Hun gik nemlig daglig derop for at aabne Vinduerne og sjøve af. Hun holdt Værelset nøjagtigt saaledes, som hun vidste, Garth vilde synes om det, hvis han havde kunnet se. Men denne Nøgle hængte altid i hendes Nøgleskuffe, og Jane vilde ikke bede hende om den, da hun ikke vilde risikere et Afslag.

Men denne Gang havde hun Tid. Hun satte sig i en Lav og meget dyb Gyngestol, der var hyggelig udpolstret. Den påseede nøjagtigt til hendes Skikkelse, saa baade hendes Arme, Knae og Hoved kunde hvile behageligt. Den syntes hende at være den mest fuldkomne Stol, hun nogen Sinde havde siddet i. Hun var i absolut Hvil. Kunde hun være et saadant Hvilpunkt for sin Elskede, saa hun kunde komme hans Trang i Møde paa ethvert Punkt og hendes Kærværelse altid være ham en Klude til Styrke og Trøst.

Hun saa sig om i Værelset. Hvor det lignede Garth. Enhver lille Ting var fuldkommen, og alle Farverne stod i den herlige Sammenhæng. Og saa Arrange-

mentet til at dæmpe og fordele Lyset fra Glæstagen og Vinduerne var udvært med Meisterhaand. Der var Staf-feliker af alle mulige former og størrelser. Paa et Staffeli i Nærheden af et af Vinduerne stod et usfuld-ent Maleri. Ved Siden af Laa Palet og Pensler, saaledes som Garth havde efterladt dem hin Morgen for næsten tre Maanedere siden, da han gik ud og under sit Forsøg paa at fresse et lille Dyr fra Misbehandling selv blev Genstand for saa stor en Ulykke, hvorved han mistede sine Øjnes Lys.

Jane rejste sig og gav sig til at betragte alle de underlige Genstande, der stod paa Rammebesjningen. Særlig blev hun fængslet af en lille Broncebjørn, der sad stolt og strunt paa sine Baglemmer, medens Forlemmerne var slunget om en Metalstang. Den vendte Hovedet til Siden og stirrede ud i Rummet med sine smaa, perlegraa Øjne. Kæben, som den havde om Halsen, og som var sættet til Stangen, tilkendegav dens Jangensklab og dens mulige Billed. Dens Hoved var et Laag, der kunde lukkes op, og Jane var vis paa, at den var bestemt til at være en Slags Landskabskasse, men var lige-saa vis paa, at der ikke var en eneste Kænbist i den. Hun løstede Laaget — ja rigtig, den var tom.

Underligt — naar Jane tænkte paa det Grinde, hvori hun var kommet, saa havde hun egentlig lyst til at udfætte det. Derved havde fortalt hende om Garths Maleri af den "eneste ene", og Garth havde selv nøjagtigt beskrevet dette for hende. Nu var Øjeblikket kommet, da hun skulde se det med egne Øjne, og det var umyttigt at udfætte det længer.

Hun gif hen og aabnede Vinduet mod Vest. Solen vilde om lidt sænke sig ned bag de purpurfarvede Høje. Himlens dybe blaå begyndte at bleges, og et rødtligt Skar bredte sig nedad mod Horisonten. Jane saa op mod Himlen, og idet hun kuggede Hænderne imod hinanden sagde hun højt:

"For Guds Ansigt vil jeg sige det endnu engang — jeg tror, jeg har siddet rigtig. Jeg saa paa Garths Fremtidsskisse, og jeg saa paa min egen. Det var baade for hans og min Skyld, at jeg traf den Afgørelse — paa Bekostning af en fortværig Slæde. For Guds Ansigt tør jeg sige — jeg troede, jeg handlede rigtig, og — jeg tror det endnu."

Det var sidste Gang, Jane sagde de Ord.

XXIX.

Jane ser sig selv i Tryklespejlet.

Bag ved den gule Skærm fandt Jane, en Bunte Lærredsruller, der laa i den vildeste Lorden, et Vidnesbyrd om Garths forgæves Søgning. Forsigtigt tog hun de enkelte Lærreder og stillede dem op i Række langs Væggen. Det var i Sandhed Kunstværker. Nogle var færdige, andre ufuldede. Der var et Par færdige Ansigter imellem dem, og det var næsten, som smilede de til hende. Men de Malerier, hun søgte, var ikke iblandt dem.

Hun saa sig omkring. I et fjernere Hjørne laa en anden Bunte — næsten skjult af en Kairo-Skærm. Jane gif derhen, og snart fandt hun det, hun søgte. Det var ikke hørt, thi Hovedfiguren i den bløde, forte Selskabsdragt lyske hende i Møde ved det første Blik.

Uden at se nøjere paa dem har hun dem hen til Vinduet og stillede dem i en bedre Vælsigning. Saa traf hun Stolen derhen, satte sig og begyndte at betragte det ene af dem.

Kvindefikkelsen foran hende var malet med stor Kunst. Der var udbrødt en ædel Fornemhed over den høje Pande som over den hele Skikkelse. Hendes Figur var massiv men belformet og vel udviflet. De lange Lemmer, de fast plantede Fødder, de lidt store Hænder — alt vidnede om Kraft — Kraft til at handle, Kraft til at være, hvad hun skulde være, Kraft til at holde ud. At dette fik man et stærkt Indtryk af. Og betragtede man saa Ansigtet, saa blev man overrasket. Det, der uvilkaarlig slog en, var den Kærlighed, der lyske ud af det — en Kærlighed af den højeste, helligste og mest ideale Art. Og dog manglede ikke det ægte, menneskelige Element — den blide Ynde og en forunderlig Smil.

Ansigtet var stort og hvarede godt til den øvrige Skikkelse. Det havde ikke noget, som kunde kaldes smukt i dette Ordets egentlige Betydning. Trækkene var regelmæssige nok, og der var ikke en eneste Linie i dem, der kunde kaldes hæslikt. Og dog manglede der alt det, som man plejer at kalde Skønhed. Man vilde være tilbøjelig til at kalde det grimt, ufsønt i hvert Fald. Men jo længer man betragtede det, desto bedre syntes man om det, og desto mere glemte man alle Manglerne, idet man maatte beundre den Klarhed, den Renhed, den store Karakterstyrke, den Adel, der talte ud af det. Og gav man sig til at betragte de enkelte Træk, og derefter et Øjeblik saa bort fra dem, og efter Siden saa paa dem igen, kunde man godt tro, at der var sket et Under. Der var kommet et Lys over det af en Art, som man ikke er vant til at se. Det skinnede ud fra de rolige, graa Øjne — der saa lige frem ud over den Mand, der knelede foran hende —. Det var, som saa man ind i en Kvinde's Sjæl, der uden Vælingelse gav sig hen i en Følelse, som paa den ene Side beherskede hende og paa den anden Side gav hende Kraft til mere end nogen Sinde at være sig selv. Ud af disse Øjne strålede en Dykke, der var som et Mystrium og dog forstaaet, et Trylteri saa fængselsende, at det fuldstændig betog den Mand, der laa paa Knae foran hende.

Hun sad paa et bredt Marmorbrystværn. Hendes forte Høje indtog hele Forgrunden til højre. Paa den anden Side laa Manden — en høj, slank Skikkelse i Selskabsdragt — med Ansigtet begravet i de bløde Skjæplinger paa hendes Bryst. Det eneste, man saa af hans Hoved, var den mørke, kraftige Næse. Da dog fik man Indtrykket af, at han var grebet af en altøvervældende Følelse. Hendes Hænder hvilede paa hans Hoved. Man kunde se, at der ikke blev talt et Ord. Hendes faste Læber, der var halvt aabnede, vidnede om rolig Selvbeherkelse, men de krusedes af et let Smil, der fortalte om en usigelig Lykke.

(Fortsættes.)